

STJERNESØNN

EN VINTERREISE

CATO THORSEN

Stjernesønn – en vinterreise

Stjernesønn – en vinterreise er en varm, magisk og følelsesrik julefortelling om tap, lys og den lange veien tilbake til håp. 12 år gamle Elias har mistet noe viktigere enn julegleden: troen på at livet noen gang kan føles helt igjen. Etter farens død har desember blitt en måned han helst vil forbi uten å kjenne etter. Huset er stille, hjertet er tungt, og vinteren virker kaldere enn før. Alt forandrer seg den kvelden han finner en merkelig, glødende stjernestein i snøen – og en gutt dukker opp fra mørket. Gutten heter Lyre, og han er ingen vanlig gutt. Han er en stjernesønn som har falt ut av Lysflokken, en himmelsk orden av lysvesener som holder verdens vinterlys i balanse. Uten stjernesteinen vil Lyre forsvinne, og julelysene i menneskenes verden vil falme.

For å redde ham må Elias følge Lyre gjennom tre portaler til mellomverdener der isminner, skyggeskapninger og hjertesorg får fysisk form. På reisen møter Elias ikke bare farene som vokter portene – men også sitt eget indre mørke. For å slippe Lyre fri, må han først slippe skyldfølelsen han har båret helt alene. Dette er en historie om vennskap, mot og den stille styrken som finnes i å våge å kjenne på det som gjør vondt. En fortelling om at lys ikke forsvinner selv om det skifter form – og at selv i den mørkeste vinteren finnes en vei hjem. Stjernesønn – en vinterreise passer for lesere fra 9 år og oppover – og for alle som trenger en liten gnist i mørket.

Snøen hadde falt tett hele dagen, som om himmelen forsøkte å dekke verden med stillhet. Elias sto i vinduet og fulgte hver eneste flake på vei ned mot bakken. De virvlet i små dansende mønstre før de traff jorden og forsvant inn i den hvite flaten som vokste time for time. Han pleide å elske snø. Den fikk alt til å se nytt ut, som om verden startet på nytt for hver vinter. Men denne desemberen føltes kulden annerledes. Den gikk ikke bare gjennom klærne – den krøp inn i brystet hans også. Moren måtte jobbe seint igjen, og faren... Elias prøvde å ikke tenke på faren akkurat da. Det stakk for mye. I stedet lente han panna mot det kalde vinduet og pustet ut, så ruten dugget og skjulte verden et øyeblikk. Han tegnet en liten stjerne i duggen med fingeren. Det var nesten blitt en vane – men han visste ikke hvorfor. Det var stille i huset. For stille. Det var sånn det hadde vært i ukene etter ulykken. Ingen høye julelåter på kjøkkenet, ingen latter, ingen duft av pepperkaker som pleide å fylle rommene i desember. Bare stillhet og plikt. Som om alt som var varmt hadde fryst fast. Elias knep øynene igjen. Han visste at han burde gjøre lekser. Moren hadde sagt at hun ikke ville at han skulle ligge bakpå. Men hva betydde det nå? Det var som om alt han hadde brydd seg om hadde mistet fargene. En lav rumling fra vinden fikk ruten til å vibrere svakt. Elias åpnet øynene og så noe bevege seg ute i hagen. Et glimt, et lite lys som ikke burde være der. Først trodde han det var refleksen fra en bil, men det var ingen biler i gaten. Dessuten danset lyset – som en ildflue i midten av vinteren. Elias rynket pannen. Han trakk på seg støvler og vinterjakke uten å tenke. Det var som om kroppen beveget seg av seg selv. Han åpnet ytterdøren forsiktig. Snøen knaste mykt under støvlene hans da han gikk ut på trappen. Lyset var der fortsatt, lenger ute i hagen, mellom epletrærne som sto mørke og bladløse i vinterstillheten. «Hallo?» sa han lavt, uten å egentlig forvente et svar. Lyset pulserte svakere, nesten som om det ventet. Elias

tok et skritt nærmere. Det var ikke stort – kanskje på størrelse med en klinkekule – men det glødet med et hvitt, rent lys som fikk snøen rundt til å glitre. Da han kom helt bort, la han merke til at lyset lå i snøen. Ikke svevde, ikke danset mer. Det var som om det hadde landet. Elias satte seg på huk og nølte et øyeblikk før han strakte frem hånden. Det føltes riktig, selv om han ikke visste hva det var han gjorde. Da fingertuppene hans berørte lyset, skjedde det noe. En fryktløs varme skjøt opp gjennom armen hans – ikke en brennende varme, men en behagelig, myk glød som spredte seg gjennom brystet og ut i fingrene. Elias gispet og trakk hånden til seg, men lyset forsvant ikke. Det bare... la seg i midten av håndflaten hans og ble til en liten stjerneformet stein. En perfekt stjerne med fem spisser, glattslipt som om den hadde vært holdt av hundre hender før hans. «Hva i...?» begynte Elias, men rakk ikke fullføre. For akkurat da kjente han et vindkast bak seg. Ikke et vanlig vindkast – dette hadde retning. Som om det kom fra ett bestemt punkt. Han snudde seg. Og der, noen meter unna, sto det en gutt. Han var rundt samme alder som Elias, kanskje ett år eldre. Han var kledd i lette klær som ikke passet vinteren i det hele tatt – en tynn, lys tunika som rørte seg som strømmer av nordlys rundt kroppen hans. Håret var sølvfarget og falt som myke strå mot skuldrene. Men det mest slående var øynene. De var som smale, glitrende stjerner i mørket. Guttens stemme var klar som frost når han sa: «Du fant den.» Elias stivnet. «Hva... hva mener du? Hvem er du?» Guttens øyne hvilte på stjernesteinen i Elias' hånd. «Den tilhører meg. Jeg falt uten den. Og hvis jeg ikke får den tilbake snart...» Han tok et skritt nærmere. «Så slukner alt lys jeg har igjen.» «Slukner?» gjentok Elias. «Hva betyr det? Og hvorfor er du her? Hvor kommer du fra?» Guttens ansikt myknet, som om han forsto frykten som lå bak spørsmålene. «Mitt navn er Lyre,» sa han stille. «Og jeg kommer fra Lysflokken.» Han så opp mot himmelen, der snøen falt som små, hvite hemmeligheter. «Men nå er jeg strandet her. Og jeg trenger hjelp.» Elias kjente hjertet

hamre. Dette var for merkelig. For uvirkelig. Og likevel var det noe ved Lyre som gjorde at han ikke ville løpe inn igjen og late som ingenting hadde skjedd. Noe som lignet på... et stykke av det lyset han hadde mistet. «Hva slags hjelp?» spurte han, stemmesvak. Lyre tok et skritt nærmere, og et svakt glimt spredte seg i fotsporene hans som om snøen tente et øyeblikk. «Jeg må finne veien hjem før årets siste natt,» sa han. «Før alt mørket som følger meg, begynner å spre seg utover.» Han så på Elias. «Og du er den eneste som kan hjelpe meg tilbake.» Elias kjente en merkelig tyngde i brystet, som om verden hadde forandret seg i det øyeblikket Lyre dukket opp. Han klemte stjernesteinen i hånden. Den pulserte svakt, nesten som en varm hjerteslag mot huden. «Hvorfor... meg?» spurte han. Lyre bøyde hodet litt, som om han lyttet etter noe langt borte. «Jeg vet ikke helt,» innrømmet han. «Men stjernen min valgte deg. Det var den eneste måten jeg kunne finne veien hit – til den som kunne bære lyset mitt uten å miste det.» Elias visste ikke hva det skulle bety. Han var bare Elias. Han var ikke spesielt sterk, eller modig, eller... noe. Han prøvde å si noe, men Lyre fortsatte, blikket mer alvorlig nå: «Når en stjernesønn faller fra Lysflokken uten sin kjerne, er han som en mørklagt gnist. Jeg har bare litt lys igjen før alt slukner. Og når det gjør det...» Han nølte. «Så forsvinner jeg.» Ordene la seg i luften som frost. Elias svelget hardt. «Så hvis vi ikke finner veien hjem, så...» «Jeg blir borte,» sa Lyre stille. «Og Lysflokken svekkes. Uten flokken...» Han så opp mot himmelen der skyene drev tunge og grå. «... vil vinteren miste lys. Nordlyset vil falme. Julelys vil brenne svakere. Verden vil bli kaldere.» Elias stirret på gutten. Det var noe i uttrykket hans – ikke frykt, akkurat, men en slags akseptert tristhet – som fikk noe i Elias til å stramme seg. «Men hvordan skal vi komme oss dit?» spurte han. «Hva er det jeg må gjøre?» Lyre så på ham, og et lite smil trakk i munnviken. «Du må hjelpe meg å finne portene. De er skjult rundt omkring, men de åpner seg bare for den som bærer stjernesteinen.»

Elias så ned på hånden sin. Steinen glitret som om den pustet. «Det er tre porter,» fortsatte Lyre. «En i skogen. En ved det frosne vannet. Og en i det menneskene kaller... hjerteskyggen.» «Hjerteskyggen?» Elias rynket pannen. «Er det et sted?» Lyre ristet på hodet. «Nei. Det er noe helt annet. Men vi kommer dit senere.» Elias følte en kuldegysning som ikke kom fra vinteren. «Men vi må skynde oss,» sa Lyre. «For lys dør fortere i verdenen deres enn i min.» Akkurat da hørte Elias døren på huset åpne seg bak ham. «Elias?» Morens stemme var overrasket, trøtt. «Hva gjør du ute? Det er iskaldt!» Elias snudde seg. Moren sto i døren med skjerfet rundt skuldrene og en pose med matvarer i hånden. Han så mørke ringer under øynene. Hun måtte ha hatt en tung dag. Han snudde seg igjen mot Lyre— Men Lyre var borte. Elias snappet etter pusten og så seg rundt. Snøen lå urørt. Ingen sølvhår, ingen fotspor som glitret. Ingenting. Var alt bare...? «Elias?» Moren gikk litt nærmere. «Er alt bra? Du ser helt blek ut.» Elias åpnet munnen, lukket den igjen. Han ville si noe, men ordene var for store og rare. Ingen ville tro ham. Kanskje han ikke engang trodde det selv. Han stakk stjernesteinen raskt i lomma. «Jeg... så bare etter deg,» sa han. Moren smilte slitent. «Det var fint.» Hun la armen rundt skuldrene hans. «Kom inn nå. Jeg har med kakao.» Elias fulgte henne inn i huset, men snudde seg én siste gang. Snøen dalte stille, som om ingenting hadde skjedd. Men i lommen glødet steinen svakt. Senere den kvelden lå Elias våken i sengen. Rommet var halvveis opplyst av lysslangen han hadde hengt langs veggen i fjor. Den blinket svakt, som om den holdt på å gå tom for strøm. Han tok frem stjernesteinen og la den på puten. Den lyste mykt, som et lite hvitt bål. «Er du der?» hvisket han ut i rommet. Og som om han hadde ventet på signalet, ble luften ved vinduet klarere – som om noen tegnet en form i frostrøyk. Lyre sto der. Elias føk opp i sengen. «Du skremte meg!» Lyre smilte beklagende. «Det var ikke meningen.» «Hvordan kom du inn?» spurte Elias. «Lys trenger ikke dører,» svarte Lyre,

som om det var det mest naturlige i verden. «Bare sprekker i mørket.» Elias gned seg i ansiktet. «Dette er så rart.» Lyre satte seg på gulvet, og lysslangen på veggen ble litt sterkere i gløden. «Rart,» gjentok han. «Men viktig.» Elias så på ham. «Kan vi begynne i morgen? Jeg må jo på skolen.» Lyre rynket pannen. «Skole? Er det så viktig når lys forsvinner?» Elias lo svakt. «For voksne, ja.» Lyre så ut til å tenke seg om, så trakk han knærne opp mot brystet. «Da begynner vi etterpå,» sa han. «Når du er ferdig på denne ‘skolen’.» Elias nikket. Det var allerede merkelig nok at han hadde en stjernesønn på rommet. Han orket ikke mer uvirkelighet akkurat da. Lyre lente hodet mot veggen. «God natt, Elias.» «God natt,» svarte han. Og akkurat da Elias slukket lampen og lukket øynene, hørte han en svak hvissing – som vind mot glass – fra hjørnet av rommet. Lyre sang. Det var ingen ord, bare toner som minnet om snø som treffer bakken og nordlys som bølger i stillhet. Og for første gang på lenge sovnet Elias uten at mørket i brystet gjorde vondt. Elias våknet brått av alarmen på mobilen, et skingrende pip som virket altfor høyt i det dunkle rommet. Han slo den av og satte seg opp i sengen med et gjesp. Var alt sammen en drøm? Han gned øynene og stirret mot hjørnet av rommet. Der hvor Lyre hadde sittet natten før, var det nå bare en haug klær på gulvet. Ingen stjernelys, ingen sølvhår, ingen gutt som sang av nordlys. Elias pustet ut, litt lettet og litt skuffet. Han satte beina på gulvet, og da han reiste seg– klirr. Noe falt fra sengen og traff parketten. En liten, hard lyd. Elias stirret. Der lå stjernesteinen. Den glødet svakt, nesten sjenert i morgengryet. Så hadde det ikke vært en drøm. Han plukket den opp og holdt den i hånden. Lyset i steinen banket svakt – ett... to... tre – som om den hilste på ham. Elias svelget. «Lyre?» hvisket han. Ingen dukket opp. Men steinen ble et ørlite hakk varmere. Han puttet den i lommen og gikk for å gjøre seg klar. Skolen luktet våte vinterjakker og sliten desemberenergi. Klassekameratene var mer bråkete enn vanlig, antakelig fordi det snart var ferie. Men Elias

følte seg mer fraværende enn vanlig. Han stirret ut av vinduet store deler av timene. Hver gang han tenkte på Lyre, begynte steinen å gløde svakt i bukselommen, som et lite hjerteslag mot låret. Det var både beroligende og forstyrrende. I friminuttet kom Nora bort til ham. Hun var en av de få som fortsatt prøvde å snakke med ham etter høstens hendelser. Elias var takknemlig for det, selv om han ikke alltid klarte å vise det. «Hei,» sa hun og dyttet forsiktig borti ham. «Du zoner ut igjen.» Elias blunket. «Gjør jeg?» Hun smilte. «Ja. Du så ut som du prøvde å regne ut universets gåter.» Han svelget en latter. Hvis du bare visste. «Bare trøtt,» løy han. Nora så på ham et lite øyeblikk. «Det er snart ferie. Du må prøve å puste litt, Elias.» Han nikket, selv om han ikke visste hvordan man gjorde det lenger. Ikke helt. Hun skulle til å si noe mer, men da ringte det inn, og de gikk hver til sitt. Da Elias kom hjem, sto moren allerede på kjøkkenet og pakket ut varer. Hun hadde fri resten av dagen, noe som ikke hadde skjedd på lenge. «Hei vennen,» sa hun. «Hvordan var skolen?» «Greit,» svarte han og hengte opp sekken. «Jeg tenkte vi kunne lage middag sammen senere,» fortsatte hun. «Det var lenge siden vi gjorde noe sånt.» Elias smilte svakt. «Ja. Det hadde vært fint.» Han mente det. Det var bare... det var noe annet som også ventet på ham. Da han gikk opp på rommet, holdt han pusten et lite øyeblikk før han åpnet døren. Og der, midt på sengen hans, satt Lyre. Beina i kors. Hendene i fanget. Lysglødende spor i håret. «Du brukte lang tid,» sa Lyre uten å se opp. Elias hoppet nesten. «Kan du ikke... I DET MINSTE... lage en lyd når du kommer?» Lyre så opp, forvirret. «Jeg lagde lyd. Lyslyd.» «Det teller ikke!» Elias holdt seg til hodet. Lyre smilte svakt. «Mennesker er morsomme.» «Mennesker liker ikke å få hjerteinfarkt,» mumlet Elias. Men Lyres nærvær gjorde rommet varmere. De hvite julelysene langs veggen glødet et hakk sterkere, som om de pustet sammen med ham. «Er du klar for reisen?» spurte Lyre. «Den første porten våkner når skumringen faller.» «I dag?» Elias sank litt i skuldrene. «Mamma

ville lage middag sammen.» Lyre så på ham, og øynene ble myke. «Kan du ikke gjøre begge deler? Vi trenger ikke reise langt. Den første porten ligger nærmere enn du tror.» Elias rynket øyenbrynene. «Hvor da?» Lyre løftet hånden og pekte mot vinduet. «I skogen bak huset deres.» Elias kjente hjertet hoppe. Den skogen hadde han unngått siden... Han presset tanken vekk. «Greit,» sa han lavt. «Men jeg må være tilbake før kvelden.» Lyre nikket. «Vi reiser straks solen går ned.» Senere, etter middag med moren – som for første gang på uker klarte å smile ordentlig – listet Elias seg inn på rommet igjen. Lyre sto allerede ved vinduet, sølvhåret glitrende i skumringen. «Det er på tide,» sa han. Elias tok på seg vinterklærne og puttet stjernesteinen i jakkelommen. Den glødet som en varm puls mot stoffet. Lyre gikk først. Han åpnet vinduet uten å ta i det – glasset gled opp som om det adlød ham. Elias ristet på hodet og kravlet etter. De smøg seg gjennom hagen og bort mot skogkanten. Snøen lå dyp, og himmelen hadde en svak rosa skjær fra den nedgående solen. «Hva leter vi etter?» hvisket Elias. Lyre stanset, snudde seg og sa: «Ikke hva. Hvem.» Elias svelget. «Hvem hva?» Lyre hevet øyenbrynene. «Den første porten voktes av en skyggesøker.» Elias ble kald langs ryggraden. «En... hva for noe?» Lyres øyne glitret. «Den finner de som bærer lys. Og den liker det ikke.» Snøen la seg stille rundt dem, som om verden holdt pusten. Og langt inne i skogen lød et svakt, dypt knurr. Knurret kom igjen–dypere denne gangen, som om noe våknet i mørket. Elias ble stående helt stille. Luften føltes kaldere her i skogkanten, selv om trærne egentlig skulle ha gitt ly. Lyden var ikke fra et dyr han noen gang hadde hørt. Ikke en hund, ikke en rev, ikke noe som hørte hjemme i en vanlig norsk skog. Lyre så ikke redd ut. Bare våken. Forventningsfull. «Ikke vær redd,» sa han rolig. «Ikke vær redd?» gjentok Elias i en hviskende hvining. «Hva er det som lager den lyden?» Lyre tok et skritt frem, og snøen glitret i fotsporene hans. «En skyggesøker. Den følger lys som ikke hører til her.» «Så... den følger deg?» Lyre så på ham, og

blikket var et øyeblikk så ærlig at Elias måtte svelge. «Den følger oss. Stjernesteinen binder oss sammen nå. Det lyset du bærer... det er sterkt. For sterkt for skyggene som er igjen etter at jeg falt.» Han tok et rolig pust. «Men vi skal klare det. Skyggesøkeren kan bare jage. Den kan ikke skade deg.» Knurret kom igjen, nærmere. Elias skvatt. «Det der høres ut som noe som kan skade ALT!» Lyre ristet på hodet, men sa ikke mer. Han løftet hånden, og plutselig glitret snøen foran dem som om noen spredte stjernestøv over bakken. Mønsteret dannet en smal, lysende sti som buklet seg mellom trærne. «Porten åpner seg snart,» sa Lyre lavt. «Vi må følge lysstien.» Elias kastet et blikk over skulderen, mot mørket som virket tettere enn normalt. Han kunne ha sverget at han så en skygge bevege seg mellom trærne. Noe høyt og bøyd. Han kjente hjertet hamre i brystet, men han tok likevel et skritt frem. Så ett til. Lyre gikk foran og lot hånden gli over trærne som om han hilste på dem. Lyset fra stjernesteinen i Elias' lomme ble varmere, og det føltes som om den prøvde å si: Gå. Jeg er med. De gikk dypere inn i skogen. Snøen virket lysere her, nesten blå i skumringen. Trærne knirket som om de hvisket til hverandre om de fremmede som gikk gjennom deres rike. Lyre stanset brått. «Ikke lag en lyd,» hvisket han. Elias frøs. Fra venstre kom en lang, skrapende bevegelse over snø. Først sakte... så raskere... som om noe krøp på alle fire, men ikke helt likt et dyr. Ikke helt som et menneske heller. Lyre løftet hånden og tegnet en liten sirkel i luften. Sirkelen ble til et glitrende skjold, nesten som en boble av lys. Han trakk Elias inntil seg, og skjoldet la seg som en svak glans rundt dem. «Ikke se bakover,» sa Lyre. Elias knuget hendene sammen. «Hvorfor ikke?» Lyres stemme var nesten uhørlig: «Skyggen vokser når den får øyekontakt.» Det var mer enn nok. Elias holdt blikket fremme, selv om noe i ham skrek etter å se hva som fulgte dem. Knurret igjen, rett bak dem. Denne gangen var det så nært at Elias kjente vibrasjonen i brystet. Noe tok på skjoldet. En lyd som lange negler mot glass. Elias gispet. «Lyre...» «Hold

stjernesteinen,» hvisket Lyre. «Ta den frem. Nå.» Elias fomlet i lommen og grep steinen. Så snart han tok den ut, lyste den sterkere – som om den ble sint. Eller våknet. Eller kjente igjen mørket bak dem. Lyre la hånden på steinen, og lyset bygde seg opp som en varm bølge som pulserte mellom dem. «Nå,» sa Lyre. «Slipp lyset.» Elias visste ikke hvordan, men steinen gjorde det for ham. Et klart, hvitt glimt eksploderte ut fra hendene hans, like stille som snøfall men like kraftfullt som lyn. Knurret skrek. Det var første gang Elias hørte at det kunne lage en lyd av frykt. Skyggen raste bakover, og den svake, langstrakte skikkelsen han ikke helt rakk å se, ble presset bortover snøen som om lyset var vind. Skogen ble stille. Helt stille. Lyre pustet tungt, svakt skjelvende. «Porten... er rett foran oss.» Elias blinket bort tårene han ikke visste hadde samlet seg. Ikke av frykt denne gangen – men av lysglimtet som hadde vært så sterkt at verden hadde blitt hvit et sekund. Da synet hans klarnet, så han det: Foran dem, mellom to gamle furutrær, sto det et smalt, lysende felt i luften. Som en sprekk i virkeligheten. Stor som en dør, men uten ramme. Lys sildret ut av den, pulserende som et hjerteslag. «Er det...?» Elias mistet pusten. Lyre nikket. «Den første porten. Porten mot Frostmarken.» Elias tok et skritt nærmere. Luften rundt porten føltes kald, men på en annen måte enn vinterkulden. Som om luften var laget av iskrystaller og sang av gamle historier. «Hva gjør vi nå?» spurte han. Lyre tok hånden hans. Fingrene hans var varme, men lyset fra dem ilte som små nåler av magi. «Nå,» sa Lyre, øynene tindrende, «går vi gjennom.» De tok et felles pust, trådte inn i lysåpningen – og alt ble oppløst til stjernestøv og frost. Først var det ikke lys. Ikke mørke heller. Bare en følelse av å sveve gjennom noe kaldt og lett, som å fly inne i en snøstorm uten vind. Stjernesteinen i Elias' hånd glødet, men lyset ble strukket i lange strenger rundt ham, som om verden ble dratt ut i alle retninger. Så – Et plutselig rykk. En frostklingende tone, som et glass som sprekker. Og de landet. Elias falt fremover og satte

hendene i noe mykt og iskaldt. Han hevet blikket – og mistet nesten pusten. De sto på en bred, blåhvit flate som strakte seg så langt øyet kunne se. Som en dal av ren is, belyst av et blekt, dansende nordlys som lå som et slør over himmelen. Krystallformede blå trær vokste langs kantene, med grener som klirret svakt i vinden. Luften glitret, som om snøfnugg dalte oppover, ikke ned. Lyre pustet dypt inn, og skuldrene hans sank. «Frostmarken,» sa han lavt. «Jeg trodde ikke jeg skulle se den igjen uten flokken.» Elias reiste seg langsomt. «Hvor... hvor er dette?» Lyre smilte litt. «Et sted som grenser til deres verden, men ikke helt. En av mellomrikene. Her vokser alt som har glemt sin varme, men ikke sin skjønnhet.» Elias gikk noen skritt frem, og støvlene hans skrapte litt i isen. Den var så klar at han kunne se dype, mørke flak under overflaten – som skygger som sov. «Er det trygt?» spurte han. Lyre svarte ikke umiddelbart. Øynene hans skimret i nordlyset. «Trygt nok. Så lenge vi holder oss nær lyset.» Som for å understreke det, glødet stjernesteinen sterkere. Den pulserte i takt med nordlyset, som om himmelen svarte på den. Lyre snudde seg mot Elias. «Porten vi trenger ligger i hjertet av Frostmarken. Men veien dit forandrer seg hele tiden. Frostmarken lever. Den vokter.» «Vokter hva?» spurte Elias. Lyre svarte sakte, nesten poetisk: «Den vokter minner som ikke tåler varme. Sorg som ble til is. Alt det som mennesker og stjerner prøver å legge bak seg, men som fortsatt finnes.» Elias frøs, selv med vinterjakken. Han så på Lyre. «Hvorfor må vi gjennom her da?» Lyre så alvorlig på ham. «Fordi det er her fallne lys må gå for å finne tilbake til flokken. Jeg kan ikke nå port to uten deg. Og jeg kan ikke åpne den uten stjernesteinen.» Elias tok en dyp pust og nikket. «Da går vi.» Lyre smilte svakt. «Takk.» De begynte å gå over isdalen. Nordlyset over dem var uvanlig stille, som om det ventet. Elias hørte små knitrede lyder fra isen, som om den pustet. Etter noen minutter kom de til en smal, klar sti av blå krystall som buklet seg oppover mot et høyere platå. «Det er vakkert,» sa Elias stille.

Lyre nikket. «Alt her er vakkert. Men ikke alt her er vennlig.» Elias skulle til å spørre hva han mente, da bakken under dem plutselig ristet svakt. En liten sprekk åpnet seg i isen ved siden av dem. «Ikke se ned,» sa Lyre raskt. Elias så ned med én gang. Og angret. Under isen var det mørke–ikke som skyggen i skogen, men som en hulrom under verden. Noe beveget seg der nede. En slank, lang skygge som gled under dem, som om det fulgte etter dem... eller ventet. Elias rygget et steg. «Lyre–det er noe–» «Jeg vet,» sa Lyre. «Isminnene våkner når fremmede går her.» «Isminnene?» Lyre gikk raskere. «Skygger av det som en gang var. De søker varme. De vil ha den. Vi må ikke la dem nå oss.» Elias' pust ble raskere. Han holdt steinen tett i hånden. Lyset fikk skyggene under isen til å trekke seg litt tilbake, men ikke langt. Lyre tok tak i armen hans. «Vi er snart fremme ved Krystallhøyden. Der er vi trygge.» De fortsatte, men sprekkene i isen vokste. En tynn, hvit tåke begynte å sive opp, og vinden ulte lavt – som en stemme uten ord. «Lyre...» Elias kjente angsten vokse. «Hva skjer nå?» Lyre stanset. «Frostmarken har luktet hjertesorg,» sa han stille. «Din. Den vil se.» Elias stivnet. «Min? Hvorfor?» Lyre la hånden over hans og møtte blikket hans. «Frostmarken speiler alt som gjør vondt.» «Men hvorfor–» Han rakk ikke mer. Isen foran dem sprakk helt opp, som om en hånd hadde revet den fra hverandre. Fra sprekken steg en skikkelse av is og tåke – høy som et tre, med hulhet der øynene skulle vært. Den bøyde seg mot Elias, og stemmen dens var som knusende is: «DU... BÆRER... SAVN.» Elias rygget, hjertet løp løpsk. «Lyre, hva er det?!» Lyre svarte alvorlig: «Et isminne. Men ikke hvilket som helst–det er formet av din egen sorg.» Elias' pust ble hakkete. «Min... sorg?» Skikkelsen av is strakte en arm mot ham. Fingrene var spisse som kniver, men laget av gjennomskinnelig frost. «VIS OSS... DET DU GJEMMER...» «Kom ikke nær ham!» ropte Lyre. Men isminnet beveget seg bare mot Elias, ikke mot Lyre. Elias kjente at beina sviktet. Han ristet på hodet, prøvde å trekke seg unna, men isminnet var der, som om det kunne

føle hjertet hans slå. Lyre grep tak i skuldrene hans. «Elias! Isminner angriper ikke. De viser. Men du må ikke la den ta alt. Du må holde fast på lyset ditt.» «Jeg... jeg vet ikke om jeg klarer det...» Skikkelsen lente seg helt ned, og gjennom sprekke i isansiktet så Elias noe som fikk det til å gå kaldt gjennom ham: Et glimt av noen han kjente. En skygge av en mann. En stemme han hadde hørt i hver drøm siden ulykken. «Pappa?» hvisket han. Isminnet rakte hånden mot ham, og tåken rundt det hvisket: «KOM... TILBAKE...» Elias' hjerte brast, som en dør som åpnes for langt. Lyre ropte: «NEI! Elias, ikke se! Ikke lytt! Det er ikke ham!» Men Elias sto allerede i tåken. Tåren rant varm nedover kinnet. Stjernesteinen pulserte ukontrollert. Lys og sorg blandet seg, og isminnet trakk seg nærmere – helt til Lyre slo hånden sin mot steinen, og en ring av hvitt lys eksploderte ut i alle retninger. Isminnet hylte og smeltet bort som dugg i sollys. Elias sank ned på knærne og skjulte ansiktet i hendene. «Det var... det var ham...» Lyre knelte ved siden av ham. «Det var en skygge av sorgen din. Ikke din far. Men det betyr ikke at smerten er mindre.» Elias hikstet. «Jeg... jeg trodde jeg var ferdig med å se ham slik...» Lyre så på ham med blikk som var for voksent for et barns ansikt. «Sorg går ikke bort. Den blir bare lettere å bære når noen deler lyset med deg.» Steinen glødet svakere nå. Som om den hvilte etter anstrengelsen. Lyre reiste seg og rakte hånden ut til Elias. «Kom. Porten er nær. Men isminnene vil komme igjen hvis vi blir her.» Elias tok hånden hans, reiste seg sakte, og sammen fortsatte de mot den høyeste krystallkanten som ventet foran dem – tindrende i nordlyset som om den holdt en hemmelighet. De gikk lenge i stillhet. Ikke fordi Lyre ønsket det, men fordi Elias trengte det. Snøen og isen knaste under støvlene, og nordlyset over dem bølget i rolige, grønne striper – nesten som om himmelen prøvde å trøste. Elias tørket kinnet med ermet. Han var ikke vant til å gråte foran noen. Han hatet følelsen av å være svak, men Lyre hadde ikke kommentert det. Han hadde bare fortsatt å gå ved siden av ham,

rolig, nær, men ikke påtrengende. Først etter en stund sa Lyre lavt: «Jeg vet hvordan det føles.» Elias snudde hodet svakt. «Hvordan hva føles?» Lyre så fremover. «Å miste noen.» Ordene stanset Elias. Lyre fortsatte, med stemmen som et sakte fallende snøfnugg: «I Lysflokken er vi bundet sammen av lys, men lyset kan også slukke når en av oss faller. Det skjedde én gang. Da mistet jeg en bror.» Han tok en smal pust. «Jeg bar sorgen lenge. Den ble tung. Så tung at...» Han så ned på hendene sine. «At jeg sluttet å lyse så klart som før.» Elias stirret. «Jeg trodde dere... stjernesonner... ikke kunne føle sånt.» Lyre smilte svakt. «Lys kjenner alltid tap. Ellers hadde det ikke visst hvordan det skulle skinne.» Det traff Elias på en måte han ikke klarte å sette ord på. Han så ned. «Jeg savner ham så mye at det gjør vondt, selv nå. Etter alt som har gått.» Lyre nikket. «Det er derfor Frostmarken viste deg et minne. Sorg som er sterk nok, lager ekko.» Elias sa ikke mer. Men han kjente at noe i ham, en liten bit av mørket han hadde båret så lenge, hadde sprukket. Som om Lyres ord hadde funnet en sprekke ingen andre hadde sett. Krystallhøyden reiste seg foran dem som en enorm, vinkelformet fjellvegg av ren is. Den var gjennomsiktig, fylt med pulserende blå striper som lignet lyn fanget inne i glass. Toppen strakte seg høyt opp mot nordlyset, som om fjellet prøvde å sette himmelen i brann. «Der,» sa Lyre og pekte. Langt oppe på fjellveggen glødet noe – en sirkel av hvitt lys, pulserende som et øye. Porten. Elias kjente hjertet synke. «Vi skal helt dit opp?» Lyre smilte litt skjevt. «Portene til hjemveier er aldri lagt ved bakken. Man må gjøre en liten innsats.» Det var ikke en liten innsats. Elias måtte nesten klamre seg fast i den glatte isen. Lyre gikk lett som om føttene hans ikke helt berørte bakken. Heldigvis skinte stjernesteinen sterkt nok til å smelte små fordypninger i isen der Elias steg, så han ikke gled. Da de nærmet seg porten, begynte en lav tone å fylle luften. Først trodde Elias det var vinden mellom fjellene, men tonen ble klarere, renere – som en sang gjort

av glass. Lyre stanset. «Hør.» Elias lyttet. Det var en melodi. Fjerne stemmer, svevende, vevende seg sammen. Som et kor langt bakenfor dette stedet. En sang som fikk hårene på armene hans til å reise seg. «Hva... er det?» hvisket Elias. Lyre lukket øynene. «Lysflokkens stemmen. De kaller på meg. De kjenner at jeg er nær.» Elias så på ham. «Betyr det at vi klarte det? At du kommer hjem?» Lyre åpnet øynene igjen. Og der lå et øyeblikks sorg. «Dette er bare den andre porten,» sa han stille. «Flokket er nær, men ikke i rekkevidde enda. Jeg er fortsatt... halv.» Elias tenkte på hvordan Lyre hadde virket svakere etter kampen mot isminnet. Pulsen i stjernesteinen var langsommere også. Han forstod først nå hvor farlig dette var for Lyre. «Hva skjer hvis vi ikke rekker port tre i tide?» spurte Elias. Lyre svarte ikke med en gang. Han så på hendene sine, og lyset under huden flimret som en nesten utbrent glødetråd. «Da vil jeg miste det siste lyset jeg har igjen.» Elias' mage knøt seg. «Da forsvinner jeg.» Elias tok et raskt skritt nærmere. «Nei. Det skal vi ikke la skje.» Lyre så opp, og et lite smil formet seg på leppene hans. «Du er tapper, Elias.» «Jeg er redd,» innrømmet Elias. «Men du går likevel,» svarte Lyre. «Det er det som gjør deg modig.» De sto nå rett foran porten. Lysringen flimret som en sirkel av levende is. Elias kunne kjenne at den trakk i luften, som om porten pustet. «Hva må vi gjøre?» spurte han. Lyre tok stjernesteinen fra Elias med begge hender. Lyset omsluttet dem begge og kastet lange skygger over isfjellene. «Denne porten åpnes ikke av sorg,» sa Lyre. «Ikke av frykt. Den åpnes av minne... men av et som gir lys, ikke mørke.» Elias svelget. «Jeg... har ikke mange sånne igjen.» Lyre ristet på hodet. «Jo. De er bare tyngre å nå.» Han rakte stjernesteinen tilbake. «Hold den. Lukk øynene.» Elias gjorde som han sa. Lyre la hånden over hans. «Tenk på ett minne du ikke klarer å slippe. Ikke fordi det gjør vondt... men fordi det var vakkert. Et lys fra før mørket.» Elias kjente noe strekke seg i brystet. Han lette. Før ulykken. Før alt. En kveld. En duft. En stemme. Så fant han det. Han sto igjen ved

fjorden med faren. Sommer. Sol. En liten båt. Faren lo. Han kastet steiner som spratt over vannet, og Elias jublet da han klarte tre hopp for første gang. Faren hadde løftet ham opp og sagt: «Du har lys i deg, gutten min. Alltid husk det.» Elias' hals snørte seg, men det var ikke en vond følelse—det var varmt. Som om noen tente en liten lampe inni ham. Lyre pustet ut. «Det der. Hold det. La det lyset vokse.» Elias gjorde det. Minnet glødde, ble større, fylte ham. Stjernesteinen pulserte i takt med hjertet hans. Da åpnet han øynene—og porten forsvant som is i sollys, og etterlot en bred vei av glitrende hvitt som førte inn i et nytt landskap. Lyre smilte. «Port to er åpen.» Men smilet falmet. «Nå gjenstår den vanskeligste.» Elias kjente det i luften. En tyngre kulde. En forventning. Port tre var nærmere enn han ønsket. Og langt inne i Frostmarkens mørkere del lød en lav, sorgfull brumming—som om noe gammelt og stort hadde våknet. Lyden som kom fra dypet av Frostmarken var annerledes enn alt Elias hadde hørt før. Ikke truende, ikke hissig—men tung. Som en klage som hadde ligget begravd i is i hundre år og endelig fant en sprekke å slippe ut gjennom. Lyre stivnet. «Den våknet,» sa han stille. Elias kjente huden prikke. «Hva våknet?» Lyre snudde seg sakte, som om han lyttet etter noe langt bortenfor det menneskelige øret. «Frosthjertet.» Elias blunket. «Hva er det for noe?» Lyre så på ham med et alvor som fikk Elias til å glemme kulden. «Frostmarkens vokter. Den holder isminnene tilbake. Den sørger for at sorgen her ikke flyter fritt inn i andre verdener. Men den... hører når et hjerte bærer stor smerte. Når et lys har brister.» Elias svelget. «Mener du... at den våknet på grunn av meg?» Lyre hesiterte. Bare et sekund. Men nok. «Nei,» sa Elias med en stemme som knekket. «Nei, det kan ikke være min skyld. Jeg... jeg prøver jo bare å hjelpe deg.» Lyre trakk pusten, trådte nær ham. «Og du hjelper meg. Mer enn du forstår. Men Frosthjertet følger ikke skyld. Det følger smerte. Og du bærer mye lys som er tungt.» Elias så ned. Den gamle følelsen kom tilbake: at han var en byrde. At han ødela

ting ved å være for svak. Lyre la hånden på skulderen hans. «Elias... lys som har brister, er ikke svakere. Det er sterkere. Det slipper inn mer av verden.» Elias løftet blikket. «Men hvorfor er Frosthjertet et problem?» Lyre snudde seg mot det glitrende landskapet som åpnet seg foran dem—et sted hvor isen ikke var blå, men grå. Matt. Som gamle arr. «Fordi Frosthjertet vil prøve å holde oss her.» Han så tilbake på Elias. «Det vil prøve å holde deg her.» Elias' mage vrent seg. «Hvorfor meg?» «Fordi du har sorg som den kan bruke. Den vil tro det beskytter deg ved å fryse den fast.» Elias frøs. «Jeg vil ikke ha den beskyttelsen.» Lyre så på ham med varme, men også med et snev av uro. «Da må du være sterkere enn det som prøver å holde deg igjen.» Elias pustet hardt ut. «Greit. Hvilken vei?» Lyre pekte mot en smal kløft mellom to isfjell. Den glitret ikke som resten av Frostmarken—den var mørkere, stilere, som om lyset ble sugd inn i seg. «Gjennom der. Hjerteskyggenes passasje.» Elias' blod frøs bare ved navnet. «Er det... port tre?» Lyre ristet på hodet. «Port tre ligger bak passasjen. Hjerteskyggen vokter den.» «Hva er hjerteskyggen?» Elias hvisket. Lyre svarte sakte: «Det er ikke et dyr. Ikke et minne. Det er et speil som bærer formen av det man frykter mest å miste... eller det man frykter mest å erkjenne.» Elias kjente pusten sitte fast i brystet. «Jeg...» Lyre tok hånden hans. «Du går ikke alene.» Det hjalp. Litt. Passasjen var som å gå gjennom en korridor av glass som hadde en vilje. Lyset fra nordlyset nådde ikke inn hit. Det var stille. Selv egne fottrinn lød dempet, som om lyden ble sugd opp. Elias kjente at stjernesteinen glødet svakere desto dypere de gikk. Halking ble vanskeligere. Lufta ble tyngre. Lyre gikk fortsatt foran, men saktere nå. «Denne delen av Frostmarken lever av minner,» sa han lavt. «Sørg for at du eier dine. Ikke la dem eie deg.» Elias holdt pusten. Han tenkte på faren. På ulykken. På sirenene. På mors tårer som hun trodde han ikke så. På hvordan alt gikk i stykker så fort. Stjernesteinen flimret. «Ikke nå,» sa Lyre. «Hold fast.» Elias gjorde det. Han knyttet hånden rundt

steinen og fokuserte på varmen den ga. Selv om den nå var svak som en glød under snø. Plutselig stoppet Lyre. «Hva er det?» hvisket Elias. Lyre rakk ikke å svare. For luften foran dem foldet seg innover—som stoff som trekkes bakover av usynlige hender. Og noe trådte frem. Elias' blod ble iskaldt. Skikkelsen som sto foran dem var ikke av is eller frost. Den var ikke som isminnene. Den var... menneskelig. En mann. Rundt seksti. Bekledd i den samme vinterjakken han pleide å bruke. Ansiktet hadde det varme, rolige uttrykket Elias hadde savnet hver dag siden ulykken. «Pappa.» Elias' stemme var bare en pust. Mannen løftet hånden som om han ville ta på ham. Lyre strakte armen foran Elias. «Det er ikke ham.» Mannen smilte akkurat slik faren alltid hadde gjort når han skulle roe ham. «Elias...» Elias kjente verden bøye seg. «Det... det ser ut som ham.» «Det er hjerteskyggen,» sa Lyre. «Den tar form av det du lengter mest etter.» Hjerteskyggen tok et skritt nærmere. «Jeg er her nå.» Stemmen var perfekt. Tonen. Pusten. Alt. Elias' ben ristet. «Jeg... jeg vet ikke om jeg klarer dette.» Lyre presset stjernesteinen i hendene hans. «Lys er vanskelig når mørket ligner kjærlighet. Men det betyr ikke at det ER kjærlighet.» Elias' syn ble tåkete. «Men jeg vil jo bare... han... jeg...» Hjerteskyggen strakte armene mot ham. «Kom hit, gutten min.» Lyre hevet stemmen: «Elias! Lytt IKKE!» Men det var for sent. Elias tok et skritt frem. Lyre grep armen hans. «Du må se forskjellen. Det er ikke faren din som står der. Det er sorgen din som snakker med hans stemme.» Elias' hjerte hamret så hardt at han var sikker på Lyre kunne høre det. «Hvordan vet du det?!» Lyre svarte ikke. Han gjorde noe annet—han tok Elias' hånd og la den mot sitt eget bryst. Varme. Lys. Pulserende, levende lys. «Faren din hadde lys som dette,» sa Lyre rolig. «Hjerteskyggen har bare kulde.» Elias så opp på skikkelsen. Og han så det. Bare et øyeblikk— Et glimt gjennom den perfekte fasaden. En mørk sprekke. Et tomt hull der et hjerte skulle vært. Elias rygget, skjelvende. «Det er ikke deg.» Hjerteskyggen frøs. Ansiktet ble uttrykksløst, glidende av som smeltende voks.

«GUTTEN... SER...» brummet den. Lyre trakk Elias bakover. «Hold fast i lyset ditt!» Elias grep stjernesteinen med begge hender. Alle minnene, de gode og de vonde, virvlet rundt ham. Den varme sommerdagen. Faren som lo. Kveldene med kakao. Samtalene. Savnet. Knuste biter og hele biter—alt. Og midt i det—Lyres hånd, sterk og lysende, rundt hans. Elias ropte—ikke ord, bare en lyd fra selve sjelen. Stjernesteinen eksploderte i hvitt lys. Hjerteskyggen vred seg, skrek uten lyd, og sprakk i tusen små glitrende fragmenter som blåst glass. Så var den borte. Lyre sank sammen, tydelig svekket, mens Elias pustet fort, lyset fra steinen pulserende sterkt for første gang på lenge. «Du klarte det,» hvisket Lyre. Elias så på ham—på det svake lyset under huden hans—og innså noe. «Du blir svakere, gjør du ikke?» Lyre smilte trist. «Vi må finne den siste porten. Snart.» Elias nikket hardt. «Da gjør vi det.» For første gang var han ikke redd. Bare bestemt. Hjerteskyggens siste glitrende fragmenter dalte ned rundt dem som stjernestøv. Det var vakkert—men også tomt. Stillheten som fulgte var så dyp at Elias nesten våget å tro Frostmarken selv holdt pusten. Lyre sto svakt sammenkrøket, som om kroppen hans var laget av lys som var i ferd med å flakke ut. Elias grep ham i armen, redd for at han skulle falle. «Lyre?» Lyre løftet hodet sakte. Øynene hans var matte, ikke lenger tindrende som stjerner, men mer som små lys som forsøkte å brenne mot vinden. «Jeg... jeg er her,» sa han svakt. «Bare litt... sliten.» «Det var min feil,» hvisket Elias. «Hjerteskyggen... den kom på grunn av meg.» Lyre ristet på hodet. «Nei. Det var ikke feilen din. Det er slik hjerteskygger fungerer. De er ikke onde. De prøver å holde på det som gjør vondt, fordi de tror det beskytter hjertet som bærer sorgen.» «Det føltes ikke som beskyttelse.» Lyre så på ham med et lite, trist smil. «Sorg som klamrer, gjør aldri det.» Elias klemte stjernesteinen. Den var varm nå, som om lyset hans hadde smeltet noe som hadde vært fastfrosset lenge. Han kjente den gløde tryggere. Sterkere. «Hvor er port tre?» spurte han. Lyre snudde

seg sakte. «Foran oss.» Elias fulgte blikket hans. Passasjen ble bredere, og i det fjerne så han en enorm isbue. Den sto som en gigantisk port laget av vinterstormer, med riller som krystallvinder, og midt i buen glødte et svakt, hvitt skjær. Ikke en dør–men et rom av lys. Et tomrom som ventet. «Er den... åpen?» spurte Elias. Lyre nølte. «Ikke helt. Porten til Lysflokken åpnes ikke bare av lys, men av balansen mellom lys og hjertesorg. Du har hjulpet meg nærme lyset mitt igjen. Men for å åpne den... må du gi noe.» Elias frøs. «Gi hva?» Lyre vendte ansiktet mot ham. «Det du holder fast ved som tynger deg. Det du ikke klarer bære lenger.» Elias kjente en hard knute danne seg i magen. «Jeg... jeg vet ikke om jeg kan.» «Du kan,» sa Lyre. Han tok Elias' hånd og la den mot sitt eget bryst hvor det svake lyset pulserte. «Sorg og lys lever i samme hjerte. Du må ikke slippe sorgen. Du må slippe skyld.» Elias' bryst strammet seg. «Skyld?» Lyre nikket, blikket var mykt nok til å være et teppe. «Du har båret skyld over farens død. Du tror du kunne gjort noe annerledes. At du kunne stoppet det. At du kunne vært der. Du har båret det som et skjult arr. Og du lar det mørkne lyset ditt.» Elias lukket øynene hardt. «Det er sant.» «Men det er feil,» sa Lyre. «Ulykker er ikke valg. De er brudd i verden som ingen kunne forhindre. Skylden du bærer er en skygge–ikke sannhet.» Elias prøvde å puste. Det var tungt. Som om hjertet hans var en lås som skulle åpnes for første gang. «Jeg... vet ikke hvordan jeg skal gi slipp.» «Du trenger ikke slippe alt,» sa Lyre. «Bare nok til at lyset kan puste.» Elias senket hodet. «Jeg savner ham.» «Det betyr at du elsket ham,» svarte Lyre. «Ikke at du feilet.» Stillheten som fulgte var så varm at Elias ble overrasket–her, i Frostmarken, av alle steder. Lyre rakte ut hånden mot himmelen, og nordlyset bøyde seg ned som en levende flamme. «Kom. Porten bryr seg ikke om styrke. Bare sannhet.» De gikk mot den store lysbuen. For hvert skritt de tok, ble isen klarere–ikke kaldere, men lysere. Som om bakken selv glødde under føttene deres. Ved foten av porten stanset Lyre. Lyden av sang–den samme

glassklare melodien Elias hadde hørt ved Krystallhøyden-kom tilbake, sterkere nå, som et rop. Et kall. «Det er flokken min,» sa Lyre stille. «De kjenner at jeg er nær.» Elias svelget. «Hva gjør vi?» Lyre snudde seg, tok begge hendene til Elias og la dem rundt stjernesteinen. «Du må legge noe her,» sa han. «Noe du ikke trenger mer. Noe som har holdt deg tilbake.» «Hvordan?» «Bare si det,» svarte Lyre. «Si det unnskyldningsløst. Si det sant. La lyset ta det.» Elias kjente halsen snøre seg igjen. Men han tok et skritt frem. Lyset fra stjernesteinen badet ansiktet hans. Han lukket øynene. «Pappa,» hvisket han. «Jeg... jeg trodde jeg skyldte deg mer. Jeg trodde... at hvis jeg holdt fast på sorgen og skyldfølelsen... så ville jeg holde fast på deg.» En tåre rant. «Men jeg trenger ikke skyld for å elske deg.» En annen. Varm. «Så jeg vil legge fra meg... skylden. Ikke minnene. Ikke kjærligheten. Bare det som gjør vondt uten grunn.» Lyset i stjernesteinen brant oppover armen hans, som en bølge som tok med seg alt som hadde vært bundet fast i hjertet hans. Luften rundt porten ble klarere. Sangen sterkere. Lysbuen åpnet seg litt mer—som om en dyp frostknote smeltet. Lyre smilte. Lys fylte øynene hans igjen. «Det var det porten ventet på.» Elias pustet tungt, men det var en ny slags tyngde—som lettelse. Som om verden inni ham hadde skiftet vekt. Lyre sto rett foran ham, lyset under huden glødende som en stjerne blåst til liv. «Nå,» sa Lyre stille, «kan jeg gå hjem.» Men Elias kjente det: noe nytt i brystet. «Betyr det... at du må dra fra meg?» Lyre så på ham lenge. «Ja.» Elias svelget. Det stakk. Ikke som sorg, men som en stille, ekte smerte man ikke kan beholde eller skjule. «Vil jeg se deg igjen?» Lyre la en hånd på hans kinn, en varme så klar at den kjentes som solskinn. «Lys forsvinner aldri, Elias. Det bare endrer form.» Elias kjente tårer presse på. Lyre løftet hånden og pekte mot portens sentrum—et brennende hvitt rom. «Men du må gå gjennom porten sammen med meg,» sa han. «Bare til grensen. Lyset slipper deg ikke gjennom. Men du må følge meg dit. Slik at jeg ikke faller igjen.» Elias nikket.

«Da går vi.» De tok hverandre i hånden. Porten glødet. Og sammen gikk de inn i lyset som sang. Lyset på innsiden av porten var ikke blendende, slik Elias hadde trodd. Det var varmt. Som en mild sommermorgen pakket inn i vinterkulde. Som hvisking av løv og snø på samme tid. Elias og Lyre gikk hånd i hånd, og jo dypere de kom inn, desto lettere ble Lyres skritt. Som om føttene hans ikke helt berørte bakken lenger. Som om han var på vei tilbake til sitt egentlige element. «Kjenner du det?» spurte Lyre lavt. Elias nikket. «Det føles... riktig.» Lyre smilte svakt. «Det er fordi du bærer sannhet nå. Porten kan ikke skjære deg. Den kan ikke fryse deg. Du kommer til grensen hel.» Elias så rundt seg. Landskapet var ikke som Frostmarken. Det var ikke snø og ikke is, men krystallklar luft som endret farge etter lyden av stemmen som sang langt, langt inne fra lysets hjerte. Tonene kom og gikk som bølger, som om himmelen pustet. Lyre stoppet. En bred søyle av hvitt og sølv steg opp foran dem, med tusen små glitterpunkter som beveget seg i spiral rundt den. Det lignet en flamme, men det var ikke ild. Det var levende lys. «Her,» sa Lyre. «Dette er grensen.» Elias svelget. «Du skal gjennom... og jeg skal bli igjen.» Lyre slapp hånden hans sakte. «Du har ført meg hit. Mer enn det kunne jeg aldri ha bedt om.» «Men—» Elias hevet hånden instinktivt, som om han ville holde ham igjen. «Hva skjer med deg når du går inn?» Lyre så på søylen av lys med en nesten ærefrykt. «Jeg blir hel igjen. Jeg blir det jeg var før jeg falt. En del av Lysflokken.» Elias prøvde å smake på en setning som ville holde ham tilbake. Noe som kunne få denne stunden til å vare. Men Lyre så på ham igjen, og blikket hans var varmt og klart. «Elias... du reddet meg.» Elias ristet på hodet. «Jeg gjorde nesten alt galt.» Lyre ristet mildt på sitt. «Du gjorde alt riktig. Du var modig når du var redd. Du bar meg når jeg ikke hadde styrke. Du fant lys i minner som kunne frosset deg fast. Du gikk gjennom skygger for å finne sannhet.» Elias' stemme brast litt. «Jeg vil ikke at du skal forsvinne.» Lyre trådte frem igjen og la en hånd på Elias' bryst,

like over hjertet. «Jeg forsvinner ikke. Hjertet ditt bærer både lys og skygge. Det betyr at du alltid vil kunne finne meg der.» Elias kjente det–ikke som poesi, men som sannhet. Som lys som gled inn under ribbeina og fant et sted å bo. Lyre tok et steg mot lys-søylen. Lyset svarte ved å åpne seg, som dører laget av sang. Men plutselig stanset Lyre. «Elias...» «Ja?» stemmen hans var lav og sår. Lyre snudde seg. Øynene hans skinte igjen–ikke svakere, ikke flakkende, men som ekte stjerner under en midnattshimmel. «Kan jeg gi deg noe? Før jeg går.» Elias nikket, selv om halsen var for trang til ord. Lyre trådte helt tilbake til ham og tok ut stjernesteinen fra Elias' hånd. Den glødet sterkt nå. Rent. Ikke som en brist eller en sorg, men som en nytet flamme. «Denne steinen var min kjerne,» sa Lyre. «Men den bar ikke bare mitt lys. Den bar ditt også. Derfor...» Han lukket hånden rundt steinen, og lyset hans flommet gjennom fingrene. Da han åpnet hånden igjen, var steinen ikke lenger hvit. Den var gyllen. Elias gispet. «Hva... skjedde?» «Jeg lot lyset ditt smelte sammen med mitt.» Lyre la steinen i Elias' hånd. «Nå er den ikke bare en stjernestein. Den er en hjertesten. Den vil gløde når du trenger styrke. Når du trenger sannhet. Når du trenger meg.» Elias holdt den som om den var noe skjørere enn is og sterkere enn granitt. «Jeg... jeg vet ikke hva jeg skal si.» «Du trenger ikke si noe.» Lyre smilte, et siste rent smil, som frost som smelter akkurat når solen står opp. Så snudde han seg og gikk inn i lyset. Først gikk han som et menneske. Så ble han til stråler. Så til virvlende gnister. Så til en del av lys-søylen selv. Lyset steg og steg, og sangen økte i styrke–en tone av hjemkomst og helhet. Elias løftet hånden mot gløden. En tåre trillet nedover kinnet hans, men for første gang var den ikke tung. Det var en tåre av noe annet. Noe som lignet fred. Langsomt lukket søylen seg, som en port som var ferdig med sitt arbeid. Og Elias sto igjen, alene, med den gylne steinen i hånden og en varme i brystet som han aldri hadde kjent før. Et øyeblikk senere sto han igjen i skogen bak huset. Porten var

borte. Frostmarken var borte. Bare natten igjen, og snø som falt stille, som om verden hadde pustet ut. Elias så ned på steinen som glødet mykt i håndflaten hans. «Takk,» hvisket han. Ingen svarte. Ikke slik som før. Men et snev av varme, en mild glød i steinen, fortalte ham at han ikke sto uten svar. Han snudde seg mot huset, der et lys sto tent på kjøkkenet. Moren var hjemme. Kanskje litt bekymret. Kanskje litt ensom. Elias tok et dypt pust. Så begynte han å gå hjem. Snøen virvlet sakte rundt ham mens Elias gikk tilbake mot huset. Den føltes annerledes nå. Ikke som en kald hinne mellom ham og verden, men som små, lette hilsener fra himmelen. Som om hver snøfnugg bar et lite ekko av reisen han nettopp hadde tatt. Hagen var mørk og stille, men ikke tom. Elias kunne nesten, nesten høre Lyres stemme i vindkastet – ikke som ord, men som den fjerne gjenklangen av en tone han en gang hadde lært å kjenne. Han gikk inn ytterdøren, børstet av snøen og tok av seg støvlene. Lyset fra kjøkkenet la et varmt skjær over gulvet i gangen. Moren sto ved oppvaskbenken og vasket en kopp. Da hun hørte ham komme inn, snudde hun seg. «Der er du,» sa hun med et lite, slitent smil. «Jeg begynte å bli litt bekymret.» Elias åpnet munnen – og for første gang på lenge visste han nøyaktig hva han skulle si. «Unnskyld at jeg gikk ut uten å si ifra,» sa han. «Jeg trengte bare litt luft.» Moren tørket hendene på et kjøkkenhåndkle og kom bort til ham. «Går det bra?» Han nikket. Og det var sant. Hun så på ham lenge, nesten som om hun prøvde å lese sannheten mellom ordene hans. «Du virker... annerledes.» Elias kjente stjernesteinen varme seg svakt i lommen. Ikke truende. Ikke tungt. Bare som en venn som holdt hånden hans. «Jeg tror jeg er det,» svarte han. Moren strøk ham over håret. Det var en enkel gest, men den betydde mer nå. Kanskje fordi Elias endelig lot den gjøre det. «Vil du ha litt kakao før du legger deg?» spurte hun. Elias nølte et øyeblikk, så smilte han. «Gjerne.» De satte seg ved kjøkkenbordet med hver sin kopp. Damp steg opp som små skyer, og lyset fra lampen over bordet kastet varme sirkler på veggene.

Moren virket roligere enn han hadde sett henne på måneder. Mer... til stede. «Jeg tenkte på noe i dag,» sa hun etter en stund. «Kanskje vi kan pynte litt til jul i morgen. Ikke alt. Bare litt. Det føles... riktig igjen.» Elias så ned i koppen. «Det synes jeg og.» Det ble stille igjen. Men det var ikke den gamle stillheten, den tunge som pleide å legge seg mellom dem som et usynlig teppe. Dette var en stillhet med rom i. En som kunne puste. Senere, etter å ha lagt seg, lå Elias våken en stund. Han tok frem stjernesteinen fra nattbordet og holdt den foran seg i mørket. Den glødet mykt, gyllent. Ikke sterkt. Ikke krevende. Rolig. Han snudde den mellom fingrene. Det var vanskelig å forstå at dette hadde vært Lyres kjerne. Lysets sentrum. En del av en stjernesønn som nå var tilbake der han hørte hjemme. «Er du der?» hvisket Elias. Steinen glødet et øyeblikk litt varmere. Som et svar. Som et ja. Elias smilte. Ikke det smale smilet han hadde presset frem i så mange uker. Men et ekte, stille smil. «Jeg savner deg,» sa han. «Men... jeg er glad du reiste hjem.» Steinen glødet svakt igjen. Som et varmt nikk. Elias la den ved siden av puten. Han lukket øynene. Og for første gang siden ulykken, sovnet han uten at mørket dro i ham. Julaften kom noen dager senere. Snøen lå dyp. Moren hadde funnet frem den gamle stjerna som pleide å stå i vinduet. Den kastet et gyllent lys ut i natten. Elias sto i gangen med jakken på. Han åpnet døren og gikk ut et øyeblikk alene, vekk fra julemusikken i stua. Himmelen var klar. Stjernene tindret skarpere enn noen gang. «God jul, Lyre,» hvisket han. En svak glød i lommen. Stjernesteinen svarte. Det var alt. Elias så opp på himmelen. En av stjernene blinket uvanlig klart et øyeblikk. Kanskje var det bare et fly. Kanskje en illusjon. Men Elias visste: Lys forsvinner ikke. Det endrer bare form. Han trakk pusten dypt. Kulden stakk litt i lungene, men det gjorde ikke noe. Han hadde noe varmt med seg nå. Inni seg. Han snudde seg og gikk inn igjen til moren, julelysene, lukten av kakao og lyden av noe som endelig lignet hjem. Og over

huset, høyt oppe i natten, danset nordlyset – klart og stille,
som en usynlig hånd som sa: – Du er ikke alene.

Etterord fra forfatteren

Kjære leser,

Takk for at du fulgte Elias og Lyre gjennom vinterens lys og skygger. Denne historien ble til fordi jeg ønsket å skrive en julefortelling som ikke bare handler om magi – men om noe langt mer menneskelig: det stille motet som finnes i oss alle. Jeg tror at sorg ikke er et mørke i seg selv. Den er et rom hvor lyset har fått sprekker. Og gjennom sprekker slipper lyset ut. Det kunne jeg ikke ha sagt før, men jeg vet det nå. Mange av oss bærer hemmelige steiner i lomma – øyeblikk, minner, skyld eller savn

– og de blir tunge når vi tror vi må bære dem alene. Elias' reise er også en reise inn i det rommet hvor vi tør å si: "Dette gjør vondt. Men jeg vil ikke holde det fast lenger." Og Lyre... vel, Lyre kom til som et bilde på den trøsten man noen ganger ikke finner i mennesker, men i stillheten, fantasien, naturen – og i seg selv. Han er symbolet på at selv midt i det frosne finnes det en gnist som ønsker at du skal finne veien fremover. Hvis du noen gang har kjent på tap, skyld eller en lengsel som nesten ikke fikk plass – så håper jeg denne historien ga deg litt varme. Kanskje en påminnelse om at lys ikke bare er noe som finnes rundt oss, men også noe som finnes inni oss, selv når vi tror det er borte. Og hvis du bærer en stjernestein i deg, slik Elias gjorde, vil jeg bare si: Du trenger ikke slippe minnene. Du trenger ikke slippe kjærligheten. Bare skylden. Takk for at du leste. Takk for at du delte reisen.

Og takk for at du lar lyset få plass.

Vennlig hilsen

Forfatteren